



סדר נזיקין | מסכת בבא מציעא נ"ג-נ"ט | שבת חול המועד פסח | י"ג-י"ט ניסן תשפ"ד (21-27 אפריל 2024)
Seder Nezikin | Masechet Bava Metzia 53-59 | Shabbat Chol HaMoed Pesach | 13-19 Nissan (April 21-27)

חג פסח
שמח!

Happy Passover!

Daf 53: THE MITZVAH OF BIKKURIM

דף נ"ג: מצות בכורים

An owner of an orchard or field where one of *Shiv'at HaMinim* (seven fruits and grains mentioned in the Bible as typical of the Land of Israel) is grown is required to bring the field's first fruits to the *Beit HaMikdash* each year and deliver them to the *kohanim*. "*Bikkurim*" comes from the word "*bechor*" (first-born). First fruits are called *Bikkurim*.

אדם שיש לו פרדס או שדה, בו הוא מגדל אחד משבעת המינים, עליו להביא לבית המקדש בכל שנה את הפרות הראשונים שגדלו בשדהו בשנה זו, ובבית המקדש הוא נותן את הפרות לכהנים. "בכורים" מלשון בכור. אלה הפרות הראשונים, הבכורים.

A farmer is walking in his field and sees a fruit beginning to sprout amidst the leaves. He takes out a ribbon, ties it to the fruit, and says: "This fruit will be for *bikkurim*." Once the fruit ripened and was ready to be eaten, it was harvested, placed in a basket, and brought up to Jerusalem for the *kohanim*.

הולך אדם בפרדסו, והנה הוא מבחין שבין עליו העץ מתחיל לבצבץ פרי. נוטל חוט, קושר על הפרי ואומר: "זה יהיה בכורים". כשהפרי גדל והיה ראוי לאכילה, קטפו אותו, הניחוהו בכלי והעלו אותו לירושלים לכהנים.



Bikkurim, like *terumah*, are given to *kohanim*. Many of the same laws apply to both *bikkurim* and *terumah*. Here's one example: *Chazal* instituted the rule that a *kohen* who eats *bikkurim* must first ritually wash his hands, just as he is directed to do before eating *terumah*.

באמור, הבכורים נתנים לכהנים כמו תרומה הנתנת לכהנים. בדרך זה לומדים שיש הלכות רבות הנהוגות לבכורים ולתרומה, ואנו נלמד אחת מהן: חכמים תקנו שבהן האוכל בכורים חיב לטל את ידיו לפניו, כן, כדינו של בהן האוכל תרומה.

Daf 54: THE LAW REGARDING TERUMAH— AN ADDITIONAL "FIFTH"

דף נ"ד: דין בתרומה — עוד "חמש"

A man came home and opened his refrigerator. He found a tasty-looking cake and ate it. Later, his wife came home and said: "Oh my! That cake was not even ours! It belonged to the neighbors, who asked if we could refrigerate it for them, since they don't have enough space."

אדם אחד הגיע לביתו, פתח את המקרר, רר, מצא עגה טעימה ואכל אותה. אחר כך הגיעה אשתו הבייתה ואמרה לו: "אוי ואבוי, העגה הזו בכלל לא שלנו. היא שיכת לשכנים, שבקשו ממני להניח אותה במקרר שלנו, כי אין להם מקום."

What should he do? He must pay the neighbors the price of the cake he ate, even though it was an accident. On this page, we learn that a non-*kohen* who ate *terumah* must pay a *chomesh*, an additional one-fifth to the *kohen* beyond the value of the food consumed.

מה הוא צריך לעשות? הוא צריך לשלם לשכנים את המחיר של העגה שהוא אכל להם, אפילו שאינו אשם בלל. בדרך זה לומדים, כי מי שאינו בהן ואכל מאכל של תרומה צריך להוסיף "חמש", עוד חמישית.



Daf 55: THE EQUIVALENT OF A PRUTAH

In the Torah, there are many financial laws. If a person wants to acquire a field, for example, one possibility is that the buyer pays money to the seller and thereby purchases it. Similarly, a man may betroth a woman with money. When a sum of money is worth less than a *prutah*, it is impossible to acquire anything. Someone who finds a sum of money worth less than a *prutah* is not required to declare the find.

What is a *prutah*? A *prutah* was a small copper coin widely used during the time of the Sages of the *Mishnah* and the *Talmud*.



What is the value of a *prutah*? A *prutah* was worth 1/40 of a gram of silver; equivalently, one gram of silver is worth 40 *prutot*. To know the value of a *prutah* one must first ascertain the price of one gram of silver. For example, if one gram of silver costs 40 *agorot*, then a *prutah* would be worth one *agora* (approximately .25 cents).

דף נ"ה: שוה פרוטה

בתורה ישנם דינים רבים בענייני ממון. למשל, אדם רוצה לקנות שדה - אחת האפשרויות לקנותו היא על ידי קנין כסף. הוא משלם כסף למוכר וכך הוא קונה את השדה. אדם יכול לקדש אשה בכסף, ועוד כהנה וכהנה. בסכום כסף בשווי פחות מפרוטה, אי אפשר לעשות כלום. אי אפשר לקנות בו שדה, אי אפשר לקדש בו אשה, ואפילו המוצא סכום כסף ששוה פחות משוה פרוטה אינו חייב להכריז עליו.

מהי פרוטה? הפרוטה היא מטבע נחשת קטן שהיה נפוץ בתקופת חכמי המשנה והתלמוד.

כמה שוה פרוטה? פרוטה שוה אחד חלקי ארבעים מגרם כסף. כלומר, גרם כסף אחד שווה ארבעים פרוטות. אם רוצים לדעת כמה זה שוה פרוטה, מבררים מה מחירו של גרם כסף. למשל, אם גרם כסף עולה 40 אגורות, אזי פרוטה שווה אגורה אחת.

Daf 56: THE OMER OFFERING

According to the Torah, one may not eat from the new grain of a field until the **"Minchat haOmer" (the Omer offering)** has been sacrificed in the *Beit HaMikdash*. This prohibition is called **"issur chadash" (the "new" prohibition)**. It means that it was forbidden to eat new grain until *Minchat haOmer* had been offered on the second day of Passover, **16 Nissan**. Immediately following the sacrifice of this offering, it was permitted to eat from the new grain.

Today, when we no longer have our *Beit HaMikdash*, it is permissible to eat new grain at the end of the day on 16 *Nissan*. On this *daf* we learn which grains are permitted to eat as a result of the *Omer* offering. It is only permissible to eat grain that had already sprouted roots at the time the *Omer* had been offered. It remains prohibited to eat grain from seeds that have not yet sprouted roots; it is required to wait until the next *Omer* Offering, taking place in the following year.

דף נ"ו: קרבן העמר

על פי התורה אין לאכל מהתבואה החדשה שגדלה בשדה, עד שיקריבו בבית המקדש את "מנחת העמר". אסור זה מכנה "אסור חדש". כלומר: אסור לאכל מהתבואה החדשה. את "מנחת העמר" הקריבו ביום השני של חג הפסח, בט"ז בניסן, ומיד עם הקרבת "מנחת העמר" מתר היה לאכל מן התבואה החדשה.

היום, כשאין לנו בית המקדש, מתר לאכל מן התבואה החדשה רק בסוף יום ט"ז בניסן. בדרך זה לומדים איזו תבואה מתר לאכל עם הקרבת העמר. מתר לאכל רק תבואה שבשעת הקרבת העמר כבר הוציאה שרשים, אך תבואה שעדיין לא הוציאה שרשים בעת הקרבת העמר, אסור לאכל, אלא יש להמתין עד הקרבת העמר הבאה בשנה הבאה.



Daf 57: WHEN IS A DOUBLE PAYMENT REQUIRED?

דף נ"ז: על מה משלמים תשלומי כפל?

A person cunningly stole from a wealthy man, stealing promissory notes stating "I, Ploni, so-and-so, owe one million dollars to Ploni, so-and-so." The wealthy man was deeply disappointed, because now he would have difficulty collecting the debt he was owed.

A few days later, the thief was located and the wealthy man became doubly joyous, thinking now that the thief would be required to pay him *kefel* (double). However, we learn on this *daf* that **one is only required to pay kefel for a cheftetz metaltel (moveable item), which is "gufo mammon" (money in its own right).** Hence, **an individual who steals land, which is inherently immovable, is not obligated to pay kefel.**

In our case, the promissory notes themselves are not worth one million dollars. While it is written on them that Ploni owes one million dollars, **the documents themselves have no inherent worth. Accordingly, the thief is not obligated to pay kefel.**



איש אחד פָּרַץ בְּתַחֲנוּם לְבֵיתוֹ שֶׁל אָדָם עָשִׂיר וְגָנַב שְׁטָרֵי חוֹב שֶׁבָּהֶם הָיָה כְּתוּב: "אֲנִי פְּלוֹנִי חַיָּב מִלִּיּוֹן דּוֹלָר לְפְלוֹנִי". הָעָשִׂיר הַצָּטֵעַר בְּיוֹתֵר, כִּי עֲכָשָׁיו הוּא יִתְקַשֶּׁה לְגַבּוֹת אֶת הַחוּבוֹת שֶׁחַיָּבִים לוֹ.

בְּעֵבֶר יָמִים אֲחָדִים הֶצְלִיחוּ לְמַצֵּא אֶת הַגָּנֵב וְהָעָשִׂיר הֶעֱצוּב נִהְיָה שְׂמֵחַ בְּכַפְלָיִם. הוּא חָשַׁב שֶׁעֲכָשָׁיו הַגָּנֵב יִשְׁלַם לוֹ כֶּפֶל. אָבֵל בְּדָף זֶה לּוֹמְדִים שֶׁאֵין מִשְׁלָמִים כֶּפֶל אֲלָא עַל חֶפֶץ מִשְׁלֵטֵל שֶׁ"גּוּפוֹ מִמוֹן". דְּהִינוּ, צְרִיךְ שֶׁהַחֶפֶץ יִהְיֶה מִשְׁלֵטֵל. אָבֵל הַגּוֹנֵב קִרְקַע אֵינוֹ מִשְׁלָם כֶּפֶל. זֹאת, וְעוֹד: צְרִיךְ שֶׁיְהִי "גּוּפוֹ מִמוֹן".

בְּמִקְרָה שֶׁלָּנוּ הָרִי שְׁטַר הַחוֹב בְּעֶצְמוֹ אֵינוֹ שׁוֹה מִלִּיּוֹן דּוֹלָר, אֲלָא כְּתוּב בּוֹ שֶׁפְּלוֹנִי חַיָּב מִלִּיּוֹן דּוֹלָר. הַשְּׁטַר עֲצָמוֹ אֵינוֹ שׁוֹה, אִפּוּא, כְּלוּם, וְלָכֵן אֵין הַגָּנֵב מִשְׁלָם עֲלָיו כֶּפֶל.

Daf 58: THE HALF-SHEKEL

דף נ"ח: מחצית השקל

During the time of the *Beit HaMikdash*, sacrifices were offered. Some offerings were in the category of "*korbanot tzibbur*" (**public offerings**), brought on behalf of *Am Yisrael*. For example, the *korban tamid* (perpetual offering) was performed daily. *Korban musaf* (additional offerings) were sacrificed every *Shabbat*, *Rosh Chodesh*, and holiday. **The funds to acquire public offerings were taken from the machatzit haShekel (half-shekel collection).**

Who supplied these half-shekels? God commanded each member of *B'nei Yisrael* to give one half-shekel of pure silver to the *Beit HaMikdash* and from those funds the animals for public offerings were acquired. This annual payment was remitted prior to *Rosh Chodesh Nissan*.

Today, to our great sorrow, because the *Beit HaMikdash* has been destroyed it is impossible to fulfill this mitzvah. There is still a *minhag* (custom), however, to donate three half-denomination coins to *tzedakah* on either *Ta'anit Esther* or on *Purim*, and to say: "(I donate these coins) **in commemoration of the machatzit haShekel.**"



בְּזִמְנוֹ שֶׁבֵּית הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קַיָּם, הָיוּ מִקְרִיבִים בּוֹ קִרְבָּנוֹת. בֵּין הַקִּרְבָּנוֹת יִשְׁנָם קִרְבָּנוֹת הַמְּכֻנִּים "קִרְבָּנוֹת צִבּוּר", שְׂאוֹתָם הַקְרִיבוּ עֲבוּר כָּל עַם יִשְׂרָאֵל, לְמַשָּׁל, קִרְבַּן תָּמִיד שֶׁמִּקְרִיבִים בְּכָל יְמוֹת הַשָּׁנָה, וְקִרְבַּן מוֹסֵף שֶׁמִּקְרִיבִים בְּשַׁבָּתוֹת, רֵאשִׁי תְּדוּשִׁים וּבַחֲגִים. אֶת הַכֶּסֶף לְקִנוֹת אֶת קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוּר לְקַחוּ מִכֶּסֶף מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל.

מֵהֵיכָן הִגִּיעוּ כֶּסֶף מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל? הַקֶּב"ה צִוָּה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּתְּנוּ חֲצֵי שֶׁקֶל מִכֶּסֶף טָהוֹר לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּמִן הַכֶּסֶף הַזֶּה קָנוּ אֶת קִרְבָּנוֹת הַצִּבּוּר. מִצּוֹת מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל נוֹהֶגֶת בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, וַיֵּשׁ לְתָרֵם אֶת מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל עַד רֵאשׁ חֹדֶשׁ נִיסָן.

הַיּוֹם, כְּשֶׁלְצַעֲרָנוּ הָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ חָרַב, אֵי אִפְשָׁר לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת, וּבְכָל זֹאת יִשְׁנוּ מִנְהַג לְתַתּ בְּתַעֲנִית אֶסְתֵּר אוֹ בְּפּוּרִים שְׁלֹשׁ מִטְבָּעוֹת שֶׁל "חֲצֵי" לְצִדְקָה, וְאוֹמְרִים: "זָכַר לְמִצּוֹת מַחְצֵית הַשֶּׁקֶל".



Daf 59: THE OVEN OF AKHNAI

דף נ"ט: תנורו של עכנאי

The Sages of Israel once argued with Rabbi Eliezer about a type of oven he claimed was unable to become *tamei* (ritually impure). All the other Sages said this oven could be rendered tamei. Rabbi Eliezer attempted to prove his position. He brought every imaginable argument to bear. *Chazal* did not accept them.



פעם התוכחו חכמי ישראל עם רבי אליעזר לגבי סוג של תנור שרבי אליעזר טען שהוא אינו יכול להשטא, ויתר החכמים אמרו שהוא כן מקבל שטאה. רבי אליעזר נסה להוכיח את דבריו בראיות רבות, אך יתר החכמים לא הסכימו להן.

Rabbi Eliezer stood and said: **“If the halakhah agrees with me, let the carob tree near the Beit HaMidrash prove me correct!”** Just as Rabbi Eliezer finished speaking, the carob tree uprooted itself and moved a great distance. Rabbi Yehoshua rose and said “Since the giving of the Torah at Sinai, authority to interpret the rules has been placed in our hands, as is stated in the verse: **‘Lo bashamayim he’ (It [Torah] is not in the Heavens)**. A basic Torah principle is that the halakhah follows the opinion of the majority. It is our responsibility to determine halakhah, and not to take into account heavenly signs or divine miracles.”

עמד רבי אליעזר ואמר: **אם הלכה במותי - עץ החרוב שבסמוך לבית המדרש יוכיח בן!** רק כים רבי אליעזר את דבריו, ועץ החרוב נעקר ממקומו והתחיל למרחק רב. עמד רבי יהושע על רגליו ואמר: מעת מתן תורה, התורה נמסרה בידינו, כפי שנאמר בפסוק **“לא בשמים היא”**, ואם אחד מכללי התורה קובע שהלכה כדעת הרבים, כך עלינו לקבוע הלכה, ולא להתחייס לאותות ומופתים.

Rabbi Eliezer replied: **“Let the stream prove me correct!”** Rabbi Eliezer merely began to speak and a miracle occurred. The water in the stream began flowing backwards. Rabbi Yehoshua still said: *“Lo bashamayim he!”* Rabbi Eliezer then said: **“Let the walls of the Beit Midrash prove me correct!”** The walls immediately began to tilt inward. Despite all these signs, *Chazal* would not agree to determine the halakhah according to Rabbi Eliezer’s opinion. Rabbi Eliezer appealed: **“Let the heavens prove me correct!”** A heavenly voice was heard saying “Why are you arguing with Rabbi Eliezer, as the halakhah is always in accordance with his opinion?” Rabbi Yehoshua replied: **“Lo bashamayim he.”**

אמר רבי אליעזר: **אמת (תעלת) המים תוכיח!** רק אמר רבי אליעזר כן, והנה פלא, המים בתעלה התחילו לזרום בכיוון ההפוך. עדין אמר רבי יהושע: **“לא בשמים היא!”** אמר רבי אליעזר: **כתלי בית המדרש יוכיחו!** ומיד הכתלים התחילו מטטים לפל. למרות כל זאת לא הסכימו חכמים לקבוע הלכה במותו מפני שהם חשבו שהוא טועה. אמר רבי אליעזר: **מן השמים יוכיחו!** יצאה בת קול מן השמים ואמרה: **“מה לכם אצל (מדוע אתם מתוכחים עם) רבי אליעזר שהלכה במותו בכל מקום”**. אמר רבי יהושע: **“לא בשמים היא!”**

D'VAR TORAH: FOR THE PESACH TABLE



דבר תורה: לכבוד שלחן פסח

“The Torah speaks of four sons.” The Torah does not speak only to the wise and the understanding, or only to the wealthy, or only to a specific sector of the community. The Torah belongs to every Jew, wherever they are, and the Passover Seder table invites and includes all types of Jews, and all four sons (types of children). No one is left outside the camp or outside the Seder table. There is a place at the table for all four sons despite their differences.

‘כנגד ארבעה בנים דברה התורה - התורה לא מדברת רק אל החכמים והבונים, או רק אל העשירים, או רק לעדה מסוימת. התורה שיקת לכל יהודי באשר הוא, ואל שלחן ליל הסדר מזמנים ומסבים על סוגי היהודים, וכל ארבעת הבנים. אף אחד לא נותר מחוץ למחנה ומחוץ לשלחן הסדר. יש מקום ליד השלחן לכל ארבעת הבנים למרות ההבדלים והשני ביניהם. זה עמק הרעיון של כנגד ארבעה בנים דברה תורה.’

This is the depth of the idea that “The Torah speaks to four sons.” The Torah is relevant, connected, and applicable to all types of sons and people within the household and within the people of Israel. All are part of the Seder night and the Jewish narrative.



התורה שיקת, מחברת ורלוונטית לכל סוגי הבנים והאנשים שיש בבית ובעם ישראל, וכלם הם חלק מליל הסדר ומן הספור היהודי.